

Prebúdzenie

Sedel som v ateliéri na veľkej ploche pre modely opretý o nedomaľovaný obraz.

Moje telo si už začalo zvykať na nový spôsob života. Niečo zvláštne v ňom stále bzučalo a vibrovalo. A ja som, akosi z diaľky, skúmal, kto to sem vlastne prišiel. Sem do tohto tela. A čo s ním má urobiť. Čo v ňom má stvoriť.

Je mi jasné, že som sem neprišiel na to, aby ma telo umlátilo rôznymi druhmi utrpenia, chorobami a kadejakými inými nezmyslami.

Posledné dva dni som už v knihách neobjavoval nič nové. Akosi mi tam niečo dôležité chýbalo, a tak som si pripadal pri svojom pátraní trochu opustený, sám.

Tento pocit, akoby šmahom prútika, vedela zmeniť vôňa Magdinho parfému. Pôsobila na mňa až zázračne veselo. V okamihu, keď som si ju uvedomil, mal som pocit, že sa zbehli všetky ženy sveta, aby ma provokovali k uskutočňovaniu svojich existenčných cieľov.

Okamžite som si začal pripadať dôležitý, v správnom čase a na správnom mieste. Doslova materializovala opačný svet ženských bytostí na dobrých desať metrov okolo seba.

Polarita - jej jemné vibrovanie, určovalo doslova rozmer a silu života, ktorú som vdychoval, cítil a používal.

Táto skúsenosť mi dávala aj odpoveď na otázku: Čo tu v tomto tele robím? Čo zmysluplné by som tu mohol vytvoriť, aby získavanie skúseností vo fyzickom tele bolo príjemné a skutočným prínosom pre mňa aj pre svet okolo mňa?

Skúsil som napísať svoju vlastnú odpoveď na otázku: „Prečo som sem prišiel do tohoto tela, akú skúsenosť som sem prišiel nadobudnúť?“

„Prišiel som nadobudnúť skúsenosť s vytváraním, pre mňa nových, kvalít lásky a učiť sa ju materializovať v živom hmotnom inteligentnom systéme - teda v tomto tele,“ pričom som si inštinktívne prechádzal prstami po hrudi.

Cítil som nesmiernu vnútornú potrebu. Potrebu splynúť s celým svojim existovaním, svojím Ja, kde žili moje ideály krásy a mladosti. Splynúť s každou jednou bunkou tela. A hlavne som pri tom cítil túžbu, a možno tak trochu aj nevyhnutnosť, či doslova povinnosť použiť všetko pekné, čo bolo doteraz stvorené. Niekde hlboko som prežíval tajné šťastie, lebo vďaka svojmu hmotnému telu sa toho všetkého môžem hneď teraz dotýkať. A splynúť s tým.

Bolo pre mňa nesmierne vzrušujúce vnímať ako oproti sebe stoja dva opačné svety zmaterializované do mužského a ženského tela. A zároveň môcť pozorovať ako medzi nimi prúdi láska.

Polarita ako neustály večný dôvod pohybu k vytváraniu stále vyššieho a vyššieho súladu ma fascinovala. Cítil som ako v tomto elektrizujúcom priestore, preplnenom láskou, môže život naberať stále väčšiu a väčšiu rýchlosť a nemusí sa obzerať naspäť. Prestal som sa báť, že sa o chvíľu zrazím s niečím nečakaným. Pomaly, ale s istotou som sa staval slobodou na kolieskových korčuliach. Dokonca som mal chvíľami pocit, že lietam. Môj vnútorný kompas ukazoval, že sa pohybujem smerom k novým ideálom a emóciám.